

[Aksel Larsen.]

en Forklaring paa den sene Fremsættelse af Lovforslaget, men jeg synes ikke Forklaringen er tilstrækkelig, for man har i Administrationen aldeles udmærket godt vidst, at Loven udløb nu, og saa maatte man have kunnet føre de fornødne Forhandlinger til Ende noget tidligere, saa Rigsdagen havde haft Tid til at behandle Lovforslaget. Det kan naturligvis ikke være den nuværende Justitsministers Skyld alene, Administrationen og Embedsmændene maa bære deres Del af Ansaret herfor. Situationen er lige ubehagelig for os alle for saa vidt, men naturligvis mest for Folketinget, der nu er bragt i den Situation, at man lægger et stærkt Tryk paa os: man maa have Loven gennemført, den gamle Lov udløber, og derfor maa vi alle give Køb, selv om vi er utilfredse o. s. v. Heroverfor staar vort og andres Synspunkt, at ogsaa den midlertidige Lov i sin Udformning er utilfredsstillende, og at vi ønsker den ændret, men hvordan vi kan faa en Løsning, hvor der tages Synsyn til alle berettigede Interesser og Synspunkter, ved jeg ikke i Øjeblikket.

Ministeren taler om Udlændinges Beskyttelse ved Domstolene og lover, at det skal blive overvejet, men mener ikke, det kan komme noget herom ind i den midlertidige Lov. Jeg tror heller ikke, vi vil insistere herpaa — det hørte mere til de almindelige Problemer —, men der er afgjort visse konkrete Bestemmelser i Loven, som vi mener, man bør kigge paa og maaske ændre. Saa siger Ministeren i denne Forbindelse, at enhver, der ikke er tilfreds med Politiets Skøn, kan indanke sin Sag for Justitsministeren. Det er en meget problematisk Fremgangsmaade, det er ikke enhver Udlænding givet, der kommer hertil og straks bliver taget i Forvaring af Politiet, at vide, hvad han kan, eller han ikke kan. Jeg ved maaske nogenlunde, hvordan man skal gebærde sig i Fængsel herhjemme under normale Forhold, naar her ikke er Tyskere, men jeg havde engang den tvivlsomme Fornøjelse at blive taget i Stockholm, og jeg gik i min Sjæls Naivitet ud fra, at enhver anholdt inden 24 Timer skulde stilles for en Dommer. Det var dengang, man troede, at saadan noget skulde overholdes — senere blev jeg belært om, at det ikke altid er saaledes. Jeg paa-bæraabte mig dette, men der var ingen Vej uden om. Jeg skrev et Brev til Justitsministeren eller Socialministeren, som det hedder i Sverige, for der er Politiet et socialt Spørgsmaal, og fik ogsaa Lejlighed til at aflevere et Brev til de paagældende Politi-

mænd, men det kom aldrig videre, og jeg slap løs af andre Aarsager. Jeg ved ikke, om en Udlænding, der kommer hertil og bliver taget af Politiet, er klar over, hvad han skal gøre for at naa frem til andre Myndigheder end de Politifolk, som har hans Sag til Behandling, medens han venter paa, om de har i Sinde at lade ham sidde og raadne op. Jeg kan henvisse til Sagen Kuhlmann-Vogel. Her forelaa et ganske eklatant Overgreb. Jeg ved ikke, om Sagen blev indberettet til Justitsministeren dengang, men det vil jeg have Lov til at stille mig tvivlende over for. Jeg erkender, at min Tillid til den daværende Justitsminister ikke var stor, og den er ikke blevet større siden, men at han skulde have ladet noget saadant passere som det, der skete, hvis han havde været vidende derom, kan jeg ikke tro. Jeg maa tvinges til at gaa ud fra, at det gemene, som det danske Politibegik i Samarbejde med Gestapo i 1936 eller 1937, dette enestaaende Overgreb fra dansk Politis Side, blev holdt hemmeligt for Politiets Overordnede, Justitsministeren. Jeg kan derfor ikke se, at der er nogen Betyggelse for Udlændinge i, at de kan skrive til Justitsministeren.

Saa er der § 5, som Justitsministeren mener er nødvendig i Øjeblikket. Det kan jeg ikke indse efter de Bemærkninger, Ministeren har gjort, og jeg vil derfor tro, det vilde være heldigt, om vi fik en Udvalgsbehandling, saaledes at Justitsministeren kan tydeliggøre de almindelige Udtalelser, han fremsatte her. Jeg vil efter at have paa-hørt Ministerens her fremsatte Udtalelser mene, at der skulde ikke være noget til Hinder for, at Politiet i hvert enkelt Tilfælde fik Pligt til at forlange Dommerkendelse og derved klare Sagen. Det vil være meget mere betryggende, end hvis Politiet har almindelig Blanco-Fuldmagt til at nægte Folk Pas eller tage Pas fra hvem, det maatte gefalle Politiet af en eller anden Grund. Det er altid lettere, naar det kan gøres administrativt, end naar man tvinges til at formulere sine Grunde og forelægge dem for en anden Instans.

Dernæst har vi efter min Mening ikke faaet nogen Forklaring paa, hvad der menes med den paagældende Sætning i § 2: „naar hans Forhold dertil maatte give Anledning“. Forudsætningen for, at vi kan lade denne Paragraf passere, er, at vi ganske nøje ved, hvilke Forhold der tænkes paa, og hvorledes Justitsministeren agter at administrere Paragraffen. Saa ogsaa af den Grund vilde jeg anse det for formaalstjenligt, at vi fik en Udvalgsbehandling af Lovforslaget.